

Hồi thứ bảy

Nặng tình nợ kiếm

Hồ Lạc Thủy.

Nếu chọn một phong cảnh nên thơ nhất tại đất Trường An, có lẽ chỉ có Hồ Lạc Thủy là xứng đáng nhất. Mặt hồ rộng non trăm mẫu, cùng với hàng tùng bách bao bọc quanh cát tiếng reo đùa với những ngọn gió thu. Ngồi bên bờ Hồ Lạc Thủy, ngắm nhìn từng đàn cá chép lượn lờ, và những gợn sóng lăn tăn thì bất cứ ai dù có mang tâm trạng nào nề đến đâu cũng có thể trút bỏ phần nào sự u ẩn ấy xuống đáy hồ.

Tử Kiếm Thường Nhân ngồi bên một tảng đá, nhìn ra ngoài mặt hồ. Đôi mắt của y như chìm hẳn vào làn nước trong veo, để đi vào cõi hư ảo. Không biết Tử Kiếm Thường Nhân đang nghĩ gì, nhưng vẻ mặt của y không còn chút sát khí mà thay vào đó là những nét u tịch, ủ ê.

Với khuôn mặt này, với ánh mắt này, không một ai có thể nghĩ Thường Nhân là một tay kiếm sát tử vô địch trong thiên hạ, mà chỉ là một lãng tử cô đơn thích cảnh trầm mặc, cô tịch.

Trước mặt Thường Nhân, bầu rượu đã cạn hơn nửa, hình như y chỉ muốn nhìn những con cá vàng, những gợn sóng để cùng hòa nhập vào cõi cô tịch nên thơ của Hồ Lạc Thủy.

- Một chiêu kiếm một mạng người.

Giọng nói thật thánh thót cất lên ngay bên cạnh, nhưng tuyệt nhiên y không nhìn lại mà cứ dõi mắt xuống mặt nước Hồ Lạc Thủy.

Giọng nữ nhân đó lại thảng thốt cất lên như ngọc lưu ly va vào nhau:

- Uyên ương lia đôi người bi lụy.

Thường Nhân vẫn đắm chiêu nhìn ra mặt hồ.

- Nàng muốn gì ?

- Muốn thử kiếm của Thường Nhân.

- Kiếm của Thường mỗ không để thử.

- Để giết người ?

- Đúng như vậy

- Thanh Huyết kiếm kia đã giết bao nhiêu người rồi ?

Thường Nhân lạnh nhạt nói:

- Không biết.... Nhưng kiếm đã chuyển qua màu đỏ của máu, bởi nó đã dính quá nhiều máu.

Nữ nhân cười khẩy một tiếng:

- Có một người.... Tử Kiếm Thường Nhẫn không bao giờ sát tử được.

- Tiểu Quân ?

- Không sai.

- Tại hạ đang chờ y ở đây để lấy mạng y.

- Tôi không tin Tử Kiếm lấy được mạng của Tiểu Quân.

- Chưa một ai thoát được chiêu kiếm của Thường mỗ.

Mỹ nhân lắc đầu:

- Tiểu Quân là một ngoại lệ.

- Không có ngoại lệ nào cả.

- Nói như vậy thì Tiểu Quân cũng phải chết bởi Huyết kiếm à ?

- Đúng như vậy.... Nếu y không chết, Thường Nhẫn sẽ vĩnh viễn rời khỏi giang hồ.

Mỹ nhân ngồi xuống bên cạnh Tử Kiếm.

- Ta nói Tử Kiếm không giết được Tiểu Quân, và còn người thứ hai nữa Tử Kiếm cũng không bao giờ hạ thủ sát chiêu.

- Lần đầu tiên Thường mỗ nghe có người nói như vậy. Những người Thường Nhẫn không sát tử là những người không có trong danh sách sát nhân của Thường mỗ mà thôi.

- Nói nghe hay.... Nhưng nếu có một người muốn thử kiếm chiêu của Thường các hạ.... Các hạ có dám thử không ?

- Ta đã nói Tử Kiếm không phải để mang ra thử. Kẻ nào phải chết đã có trong danh sách của Thường mỗ.

- Có một kẻ đáng chết, nhưng nằm ngoài danh sách của Tử Kiếm.

- Người đó không đáng chết.

- Người đó rất đáng chết.

- Ai?.....

- Người đó Tử Kiếm rất quen mặt. Và mỗi khi thấy mặt người đó Thường Nhẫn chẳng còn là Tử Kiếm nữa.

- Thường mỗ không tin.

Mặc dù đối đáp với mỹ nhân, nhưng tuyệt nhiên Thường Nhẫn chẳng hề quay mặt lại xem dung diện người đang nói chuyện với gã. Y bàng quan tọa thị đến độ đứng đưng, lạnh lùng.

- Tử Kiếm không tin, nhưng lời ta nói không bao giờ là lời nói ngoa. Thường Nhẫn kiếm tử ngồi đây, ta đưa người đó tới.

Mỹ nhân đứng lên. Thường Nhẫn hỏi :

- Nàng cùng đến với y.

Mỹ Nhân lắc đầu:

- Y tự đến với Tử Kiếm. Ta muốn Tử Kiếm Thường Nhân gặp y trước khi dụng sát chiêu lấy mạng Tiểu Quân.

- Được....

Mỹ nhân bỏ đi. Một lúc sau có tiếng leng keng khua vào nhau. Một mỹ nữ nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, đôi thu nhân u hoài, thân ảnh chẳng khác nào nhành liễu rũ xuất hiện.

Đập vào mắt Thường Nhân là sợi xích vàng óng ả xiềng hai chân người đó. Y cau mày, từ từ ngẩng lên.

Hai mắt Thường Nhân mở to hết cỡ tưởng chừng mí mắt của gã sắp toét để cặp con người lọt ra ngoài.

Mỹ Nhân nhìn gã bằng đôi mắt buồn. Nếu Tiểu Quân chạm vào nhân quang buồn mênh mông kia, nhất định cũng chịu lây cái buồn của mỹ nữ.

Thường Nhân nhìn nàng không chớp mắt:

- Ngũ Phương Đài....

Y đứng bật dậy toan ôm Vĩ Linh, nhưng nàng đã kịp lùi lại một bộ.

- Thường huynh.... không được.

Nàng nhìn xuống sợi xích xiềng dưới chân:

- Phương Đài vẫn là tù nhân của người.

Thường Nhân bậm môi:

- Phương Đài.... Huynh sẽ giải phóng cho nàng....

- Người chưa chết.... Xích vẫn còn.

Thường Nhân thở dài một tiếng:

- Huynh biết.... Nhưng chút nữa thôi, y sẽ chết bởi sát kiếm của huynh.

Phương Đài lắc đầu:

- Y vẫn còn sống mà đáng ra đã chết rồi.

- Huynh không thể giết y trong lúc y say rượu. Nếu Thường huynh giết y lúc đó, huynh sẽ không quên.

- Giết ai khác cần quên, nhưng giết Tiểu Quân không cần quên. Nếu Thường huynh không giết được Tiểu Quân thì hãy ra sát chiêu giết Phương Đài đi.

Thường Nhân lắc đầu:

- Không.... Thường huynh sẽ giết gã. Thường Nhân này sẽ giết Tiểu Quân.

Tử Kiếm Thường Nhân như bị ma ám, quỹ nhập cứ rít lên the thé. Không hiểu hẳn bị gì, nhưng chắc chắn tình trạng tinh thần của gã gắn liền với sự xuất hiện của Phương Đài. Có lẽ gã đã yêu nàng, một tình yêu mãnh liệt nhất, tình yêu đã sai khiến gã, và cũng chính tình yêu đó biến gã thành một kiếm thủ sát tử vô địch trong thiên hạ. Thế mới nói khi yêu người ta trở nên mù quáng mà có thể thành họa kiếp.

Phương Đài nhìn Tử Kiếm Thường Nhân, lắc đầu:

- Xem ra Thường Nhân kiếm thủ khó có thể lấy được mạng của Tiểu Quân.

Nàng bật cười. Những tiếng cười của nàng nghe vừa ai oán vừa thảm thê, pha trộn trong đó một nỗi niềm bất nhẫn. Vì sao nàng lại muốn giết Tiểu Quân. Hắn đã làm gì khiến Phương Đài căm thù đến tận xương tủy như vậy.

Phương Đài cất tràng cười, thở dài một tiếng.

Cũng vừa lúc đó, hai gã lục lợng xuất hiện. Cả hai đồng loạt tiến thẳng đến Phương Đài, ôm quyền cung kính xá một cái:

- Quốc trượng.... Chúng tôi sẽ thay thế Tử Kiếm Thường Nhãn hành xử Tiểu Quân cầu tặc, chỉ xin ngài gia ơn.

Thường Nhãn tròn đôi mắt sát nhọn nhìn hai gã đại lục sĩ.

Phương Đài nhìn Thường Nhãn, ôn nhu nói:

- Tử Kiếm Thường huynh có nghe nhị vị hộ tướng hình đường nói chứ. Có lẽ ta sẽ trao sứ mạng của Tử Kiếm cho nhị vị hộ tướng hình đường.

Tử Kiếm Thường Nhãn quắc mắt, lạnh lùng nói:

- Khi Huyết kiếm chưa gãy thì sứ mạng Thường Nhãn còn mang.

Cặp mắt của y lạnh lùng chiếu vào hai vị hộ tướng hình đường, cất giọng thật ôn tồn nói:

- Hai vị chặt gãy thanh tử kiếm của Thường mỗ mới có thể đảm nhận sứ mạng của Thường mỗ.

Phương Đài gật đầu.

Nàng nhìn lại hai gã hộ tướng hình đường:

- Hai vị nghĩ thế nào ?

Một người ưỡn ngực nói:

- Quốc trượng cho phép chúng tôi?

Phương Đài nheo mày quay lại Thường Nhãn:

- Tử Kiếm của Thường huynh lâu ngày chẳng thoát ra khỏi vỏ, chắc nó cũng không còn sắc nữa, nên tối qua mới để cho Tiểu Quân thuận nhiên ra khỏi Bách Đăng lâu.

Thường Nhãn tháo cây tử kiếm cầm bằng hai tay:

- Lúc đó ta không hiểu sao lại hành động như vậy. Nhưng.... lần này.... Ta sẽ....

Phương Đài mỉm cười :

- Mọii khó tin vào sát kiếm của Tử Kiếm rồi.

- Tử kiếm vẫn như hồi nào. Kiếm ra khỏi vỏ phải có máu mới trở vào

- Hai vị hộ tướng này sẽ kiểm chứng lời nói của huynh trước khi Tiểu Quân đến phó hội.

- Nàng không còn tin ta nữa à ?

- Chưa một người nào trong danh sách thân chết gặp Tử Kiếm mà còn sống, ngoài trừ Tiểu Quân. Gã có bản lĩnh kinh thiên động địa mới khiến được kiếm nằm

yên trong vỏ, thứ hai bản lĩnh của Tử Kiếm Thường Nhẫn không thể đối đầu với Tiểu Quân.

Thường Nhẫn nghiêng răng ken két:

- Lỗi ở ta.

Y từ từ dời ánh mắt chiếu vào hai gã hộ tướng hình đường.

- Nếu trong danh sách thân chết có tên hai người....

Phương Đài gật đầu:

- Danh sách thân chết có tên hai vị này, và cả tên của Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Nàng dứt lời, chấp tay sau lưng, thả bước bỏ đi.

Thường Nhẫn gọi giật lại :

- Phương Đài ! Phương Đài quay lại :

- Đây là lần gặp cuối cùng, cho đến khi nào Tử Kiếm Thường Nhẫn mang cái đầu của Tiểu Quân về, Phương Đài mới cho người hội kiến.

Tiếng xích khua leng keng, rồi từ từ im bật nhường lại sự tĩnh lặng cho Hồ Lạc Thủy.

Thường Nhẫn bậm môi, thở dài một tiếng.

Hai gã hộ tướng hình đường bật cười, một người chế giễu:

- Hữu danh vô thực.... Tử kiếm chỉ có vẻ bề ngoài nhưng chẳng có gì là một sát kiếm vô địch cả.

Thường Nhẫn chớp mắt nhìn hai người đó:

- Hai người đã có tên trong danh sách tử thân.

- Người cũng vậy.

Hai gã đồng loạt rút trường kiếm. Kiếm quang của hai hộ tướng vừa ra khỏi vỏ, thì một ánh chớp đỏ au lóe lên rồi vụt tắt.

Hai gã hộ tướng hình đường vẫn đứng sừng sững. Hai thanh kiếm trên tay họ vẫn trong tư thế thủ thượng đẳng chuẩn bị phát động sát chiêu.

Trong khi đó Thường Nhẫn đã hoành Huyết kiếm cột lại sau lưng mình. Y ngồi xuống dựa lưng vào tảng đá, với tay cầm bầu rượu ngửa cổ nhấp một ngụm lớn.

Sự im lặng bao trùm mọi cảnh vật, và tiếng từng reo ngỡ khúc nhạc của diêm chúa cất lên để lôi kéo những linh hồn còn đi lạc trong cõi trần gian.

Trong không gian tĩnh mịch, nặng nề như vậy, đã một khắc trôi qua mà tuyệt nhiên hai gã hộ tướng hình đường vẫn chưa động thủ. Bất ngờ một chiếc bóng cà sa lướt qua sát bên hai người đó.

Bóng cà sa lướt qua rất nhẹ nhàng, và dừng trước mặt Tử Kiếm Thường Nhẫn, cũng đồng thời với hai cái thân ngã xuống đất, và hai chiếc thủ cấp rời khỏi cổ lăn tròn rơi xuống hồ Lạc Thủy.

Đại sư Nhất Phạm tay lần chuỗi hạt, miệng niệm Phật hiệu

- A di đà Phật.. Người làm thiện, ắt được phước đủ, người làm điều ác, ắt gặp họa dữ.

Tử Kiếm nhường mắt nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Hãy đi đi.... Thường mỗ không muốn nghe kinh phật